

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1853-02-02/1853-02-05)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1853-02-02/1853-02-05)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 235. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000071.pdf> (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Rom. 2. Febr. 1853

Nu har jeg da prøvet lidt af Carnevalet, skjøndt rigtignok meget lidt. I Lørdags begyndte det. Fra Kl. 3—5 om Eftermiddagen var Balkoner og Loger fyldte med Damer og Herrer; i Midten af Gaden kjørte to Rækker Vogne, og paa Siderne bevægede sig en Masse Fodgængere med Lommetørklæder eller Tasker med Confetti (smaa Kugler s. 236af Gibs) og en Mængde smaa Blomsterbuketter. Fra Logerne østes der Confetti ud over alle de Kjørende og Gaaende, og man svarede dem med samme Mynt. Damerne — især de smukkeste — bragte man sin Hylding ved at tilkaste dem — eller hvis man kunde naae dem — række dem en Buket, og man fik da sædvanligviis en igjen af dem. Paa den Maade blev hele Historien meget billig, da man saaledes omtrent beholdt sit Forraad. Der blev ogsaa kastet med virkelig Konfekt i Kræmmerhuse, men naar en Dame sendte det, fik man det — uagtet Romerinderne kaste fortræffeligt — meget sjældent, da Gadedrengene strax opfangede det. Det Hele var meget morsomt, og Romerinderne, af hvilke mange havde udklædt sig i italienske Bondepigedragter, saae dejlige ud; men den første Dag er det, efter Alles Sigende, bestandig meest livløst, og lidt mere Ild kunde der ogsaa gjerne have været i Folk. Hele Historien sluttede med Løbet af Heste — uden Ryttere — gennem Corsoen, hvormed hver Carnevalsdag ender. Igaar — Mandag — begyndte det igjen, men det blev idelig Regn. Derfor gik jeg op til lille Meyer, som har en Altan paa Corsoen, og saae derfra lidt paa Stadsen. Naar vi blev kjede af at see, læste vi lidt og tilbragte saaledes en hyggelig Eftermiddag sammen. Om Aftenen samledes vi fem hos Læssøe og skiftedes til at læse højt til almindelig Fornøjelse.

(Torsdag). Tirsdag og Onsdag var Fest (Mariæ s. 237purificationis, paa Dansk Kyndelmisse: missa candelarum, fordi Lysene her blive indviede). Jeg var i St. Pietro og saae de sædvanlige Optøjer med Paven i Lænestol, som jeg nu er lidt kjed af.

Herholdt boer hos en Familie, som er meget opmærksom imod ham, og han fandt det derfor passende at leje en Balkon i Corsoen til den om Torsdagen (Giovedì grasso — den fornemste Carnevalsdag). Jeg traf ham paa Gaden, og da han ikke kan hjælpe sig paa Italiensk, hjalp jeg ham med at leje Balkonen og siden invitere Familien. I deres Glæde derover inviterede de baade ham og mig til Bal paa Søndag, og jeg skal da prøve, hvordan det er at dandse med Romerinder. Men ikke nok med det, — Billedhugger Thielemann, som kommer meget hos Romerne, har faaet Ordre til at skaffe nogle Herrer til Bal imorgen — Fredag, og har henvendt sig til Kraft, Gad og mig. Jeg skal altsaa paa Bal baade Fredag og Søndag — tænk engang — og dandse med Romerinder i Costume, — det bliver farligt for et dansk Hjerter. —

Døden kommer altid midt i vor Glæde hernede. En svensk Maler, Blommér, for Øjeblikket den anseteste i Sverrig, blev gift for tre Maaneder siden her med en svensk Dame, som han havde været forlovet med i syv Aar, men ikke maattet faae. Endelig gav Forældrene Lov; — hun rejste efter ham og blev viet til ham her (Molbech skrev Bryllupsvisen) ; men otte Dage efter blev han syg s. 238og er nu død. Den arme Kone er fortvivlet over al Maade, og vil absolut døe med ham. Læssøe og Molin vaager der hver Nat, og imorgen skal han begraves. Imidlertid har Molbech, som kjendte den Afdøde personligt, nægtet at skrive Sangen til Begravelsen, og jeg Stakkel har nu, midt i Carnevalskommersens, maattet skrive noget, som sagtens ogsaa smager af Hastværk og Forstyrrelse. Efter romersk Skik skal Ligene begraves efter 24 Timers Forløb (eller lidt mere), og der har derfor ikke været Tid til nogen omhyggelig Udførelse, især da jeg først stodelede paa Molbech.

(Fredag). Igaar, den store Carnevalsdag, regnede det hele Formiddagen, og skjøndt Vejret igjen blev godt om Eftermiddagen, var det grueligt Føre. Efter derfor at have drevet igennem Corsoen, blev jeg kjed af det og gik op paa Herholdts Balkon til hans italienske Damer, hvor jeg traf flere Landsmænd. Vi indlod os naturligviis i Kamp med Nabooog Gjenbologer og fik mange smukke Buketter baade fra Oven og fra Neden, men det morede mig egentlig ikke mere, man bliver i Længden træt deraf, det er altfor eensformigt. De smukke pyntede Damer, som kjørte i aabne Vogne, overøste alle Folk med Masser af Confetti (Gibskugler), som de havde i store Kurve, og de franske Soldater, og efter dem en Deel af den romerske Pøbel, tog Buketter op af den snavsede Gade og smed dem paa de Kjørende, saa de blev aldeles tilsølede. Skarer af Pjerroter, Harlekiner og Pulcineller søgte s. 239at bringe Liv i Folk, men det lykkedes ikke rigtig, og jeg troer, de Fleste kjedede sig ligesom jeg. Stemningen er aabenbar for tung til slige Narrestreger, og det er kun den raa Lystighed, der kommer til Orde. —

Imorges blev Blommér begravet. Hans Kone vil hverken spise eller drikke, — hun vil døe. Vor brave Præst holdt en smuk christelig Tale. Efter at vi havde sunget et svensk Afskedsvers af Maleren Blackstadius efter Jordpaakastelsen, kom min Sang, som der gjorde godt, skjøndt der ellers ikke er meget ved den, men I vil vel have den alligevel.

Kort var vort Møde, o Broder og Ven!
Ak, og saa brat maa vi skilles igjen.
Tag dog vor Tak for den flygtige Stund!
Tag vort Sovvel til din hellige Blund!
Tag end til Afsked med i din Bo
Tak fra det Norden, du elsked saa tro.

Kort var den Glæde, som Jorden dig gav,
Ak kun et Skridt var fra den til din Grav.
Held dig dog, Broder! dig Lykken var god.
Held dig for det, som med Sorg du forlod!
Bitter, men kort er Skilsmisens Nød,
Gjensynets Fryd kjender ikke til Død.

Kort var, o Broder! din Vandring forvist,
Midt i Skjærsommer faldt Blomsten fra Kvist,
Banen blev afbrudt, men ej er den endt,
Flammen, som sluktes, skal hist vorde tændt,
Spiren, der falmed for Stormenes Magt,
Grønnes først nu med uvisnelig Pragt.

s. 240NB. Pas dog endelig paa, at ingen Bladredaktør faaer Fingre i den. Vi har for flere Dage siden hørt, at der har været en Beretning i «Fædrelandet» om Julefesten, og jeg har aldrig kunnet ane, at den skrev sig fra mine Breve, hvad jeg nu seer af Winsløws Brev. Det ærgrer mig oprigtig talt meget! Det falder jo af sig selv, at til jer fortæller jeg en heel Deel mere om mig selv end om Andre — fordi I naturligviis helst vil høre om mig, og bliver saa en saadan Beretning brugt til officiel Fremstilling, saa maa alle de øvrige Deeltagere med Rette finde den eensidig, og at jeg stiller mig selv i Forgrunden, og jeg bliver ligefrem rød i Hovedet ved at tænke paa, hvad der muligviis kan være kommen til at staae i «Fædrelandet», for Takt kan man sandelig ikke vente af Bladene. Jeg kommer jo til at staae som en Synder for mine Landsmænd hernede; gid dog blot W. ikke havde fortalt mig det. — Aa — blæse med det Vrøvl! — jeg vil ikke ærgre mig mere derover, — men blive ved at snakke løst og fast, ligesom det falder mig ind. Jeg kan ikke saadan staae til Regnskab for hvert Ord til jer. Jeg bevæger mig i Stemninger og er tidt for haard imod Folk og vist altid for mild imod mig selv, og veed ikke det ene Øjeblik, hvad jeg har skrevet i det forrige. — Det er sandt, jeg var i Tirsdags til Selskab paa Capitolium hos to badensiske theologiske Candidater — den ene er nok Præst (Frommel). Selskabet bestod af — Danske, vi fem og s. 241Gad — to Hollændere og Resten Tydskere. Vi sang Kæmpeviser for dem til deres store Fornøjelse, og de glædede os med Mendelssohns Sang og Musik. Tydskerne vil forunderlig nok gjerne have fat paa os, og jeg kan ikke fortænke dem deri, for vi Danske er virkelig ikke til at kimse ad, det seer man saa godt hernede. Hollænderne ligner os baade i Udseende og Jævnhed i Talen. De leve, uagtet Landenes Adskillelse, sammen med Belgierne, som vi med de Svenske, og forstaae det flamske Sprog, som vi vore Naboers mod Øst. Det er virkelig en Fordeel hernede at være Danske. Franskmænd og Tydskere er forhadte, og ikke engang Englænderne staae synderlig i Gunst hos Romerne. Pudsigt er det, at vi gaae hernede og gjælde for at være rige — hvorledes skulde vi ellers kunne gjøre saa lang en Rejse? Vi er ikke farlige som Nation — og vi er høflige og velvillige i Omgang, derfor vil man gjerne føre os ind i Familierne og har ikke noget imod, om vi forlovede os med Døtrene, da det jo altid er besværligt at faae dem godt anbragte. Men de naaer det neppe — for vi har et Tryllemiddel derimod. Hver Gang vi samles til Gilde, drikkes der en Skaal for «Mamma og Maren Hansen» — under hvilke Navne vi efter gammel Skik indbefatte vore Kjæreste af Kvindekjønnen derhjemme. En dansk og en svensk Maler, som levede her for sex—syv Aar siden, havde nemlig for Skik at drikke — den ene sin Moders, og den anden sin Kjærestes s. 242Skaal under disse Benævnelser — Kjæresten hed nemlig Maren Hansen — og Molbech har bragt det i Gang igjen i Aar, hvilket er een af hans ikke faa Fortjenester hernede.

(Lørdag.) Jeg var da paa Bal — paa fiint! Bal — og har saa meget at fortælle, saa jeg knap I veed, hvor jeg skal begynde. Et dansk Bal var det ikke, — ikke saa morsomt, men saa ejendommeligt, saa jeg ikke bryder mig om andre Carnevalsglæder for denne Gang. Hør da! Thielemann, Kraft, Gad og jeg begav os i fineste Stads i en Vogn op paa Monte Pincio for at afhente de Damer, som vi skulde følges med. Det var en Enke — Navnet husker jeg ikke — og hendes Datter. Vi blev alle sex pakkede i en af de store romerske Kareter og kjørte igjennem uendelig mange Gader til Signore Tedeschi's Huus. Med den unge Pige sluttede vi naturligviis Bekjendtskab i Vognen. Efter at have passeret flere oplyste Værelser kom vi ind i en stor Sal, hvor der ved den ene Væg stod et Flygel; og langs de andre tre Vægge sad Damerne. De vare alle i brogede Dragter, og flere af dem saae dejlige ud. Jeg skal beskrive et Par af dem. Først faldt mine Øjne paa en rigtig romersk Skjønhed, meget svær med straalende Øjne og fuldkommen ædle Træk; hun var Trasteverinde (saaledes kaldes Romerne paa den anden Side Tiberen) i sort Fløjels-Kjole med tykke Guldkjæder om Halsen og en Piil og Sølv-kjæder i Haaret. Saa kom to i Abruzzerdragt: s. 243sort Fløjels-Trøje, broderet med Guld og aaben forpaa, højrød Hue paa Nakkehaaret og højrødt Skjørt. Den ene var Værtens Datter, Signorina Tedeschi, den anden, som I faaer mere at høre om, Signorina Alberini. Saa kom nogle Albaneserinder med hvidt Liv og højrødt eller blaåt Skjørt, saa en Grækerinde, saa en Schweizerpige, saa en dejlig, stolt og let Figur i blegrødt Flor fra Top til Taa (ogsaa paa Hovedet), saa alle Slags maleriske Fantasi dragter og mange Italienske, som hverken I eller jeg kjender. Først blev der musiceret; forskjellige Duetter og Terzetter afløste hinanden, smukke Stemmer, men maniereert Foredrag og Musik. Derpaa spiste man, komplet Sexa, hvor man gik til og fra Bordet og forsynede sig, og endelig begyndte Ballet. Vi fire Danske var de eneste Fremmede, og vi havde en Fornemmelse af, at Folk ikke saae paa os med gunstige Blikke (naturligviis dog med Undtagelse af den hyggelige Vært og Værtinde — samt de to Damer, hvis Bekjendtskab vi gjorde i Vognen). Steengulvet var beklædt med hvidt Lærred, som var meget godt at dandse paa ; Musikken bestod

af to Violiner og et Flygel, som samtlig spillede meget slet. Først kom Wienervals ; den kunde vi da, og Thielemann foer strax løs paa en Dame, men — o vee! de dandsede en Slags Galopade i $\frac{3}{4}$ Takt, vanvittig og ubegribelig at see paa. Den arme Thielemann traadte sin stakkels Dame sønder og sammen, og det danske Navn led den første Beskæmmelse. s. 244 Flere Uhyrer af Dandse i samme Maneer dandsedes ovenpaa hinanden, og vi stakkels Fremmede stod forlegne i en Krog og turde ikke vove os ud paa Gulvet. Vi blev nødt til at tage Mod til os, og da der skulde dandses Kvadrille, som jeg ansaae for Française, engagerede vi alle sammen Damer. Ingen kunde denne Dands, det gik hulter til bulter paa alle Sider, og jeg hørte, at de Danske fik Skyld derfor. Saa kom Polka Scozzese (Rheinländer); den kunde jeg, men kom ikke til at vise det; thi Kraft, som ikke var sikker, gjorde et Forsøg og kom galt derfra, og da jeg saa engagerede en Dame, undskyldte hun sig, hun turde aabenbart ikke. Vi følte tydeligt, at vi gjorde en ynkelig Figur, og Noget maatte gjøres for at redde den danske Ære. Saa kom almindelig Polka, og jeg hen til vor Veninde fra Vognen — og vi ud med hinanden. Bal er hos Romerne noget Nyt, de har langt fra den Routine i Selskabsdandse, som vi, og jeg besluttede, at de skulde faae den at see. Min Dame dandsede godt, og jeg paakaldte Bournonvilles Aand, som øjensynlig ogsaa kom. Jeg hoppede og svingede og trippede og spjættede bag op med bestandig større Sikkerhed, og altsom jeg dandsede, blev Italienerne mere opmærksomme derpaa, og jeg mærkede, hvorledes de med en vis Beundring saae paa mine Fødders kuriøse Bevægelser. Gad og Kraft, som begge er øvede Dandsere, foer nu ogsaa ud, og vi var aabenbart Mestrene i disse Kunster. Da jeg efter s. 245 den lange Dands kom tilbage til min Plads, trak Thielemann Vejret dybt og sagde: «Det var godt!» Nationalæren var reddet. Saa kom Mazurka og Polka igjen o. s. v., og Damerne syntes bedre og bedre om at dandse med os, og vi, der begyndte som Harer, endte som Løver. Ballets Dronning var den førnævnte Alberini — ja — nu kommer det Bedste. Omtrent midtvejs paa Aftenen traadte hun og Værtens Datter, begge Abruzzerpigerne, hen og dandsede en Tarantella med Castagnetter. Jeg har aldrig seet noget smukkere Syn. Tedeschi var ganske kjøn, men satte som Italienerinderne saa ofte gjør, Fødderne stygt, — begge til samme Side — den ene ud-, den anden indad. Men Alberini — hvor hun dandsede! — det kan ingen Dandserinde gjøre hende efter. Dejlig var hun, — for slank til at falde i den italienske Smag, men netop derfor efter vor. En fuldendt, smuk Figur, sorte, ildfulde Øjne og et yndigt Smil, og saa disse mageløse Hoved-, Armog Fodbevægelser, som sikkert maa være medfødt, — jeg troer ikke, at en saadan Ynde kan erhverves. Nu forstaaer jeg, hvad Dands er. Vi fire Landsmænd svømmede i Henrykkelse og skiftedes ogsaa ærlig til at dandse med hende hele Aftenen, og blev enige om at give hende en ganske extra Buket, naar vi træffe hende paa Carnevalet. Kl. 2 kjørte en Deel af Selskabet bort, men vi gik hen til Dronningen og bad hende dandse en Saltarello — den romerske Nationaldands, og hun var strax villig. Alle Italienerne s. 246 tog Deel deri og sprang skifteviis ind mellem de Dandsende, som vi har seet det paa Theatret, men de dandsede som Køer imod hende. Endelig kom der en Tuur, hvor Herren efter at have figureret omkring Damen falder paa Knæ, og hun siger: «For hvem sukker du?» Han nævner en bestemt Dame i Selskabet, og denne maa nu ud og afløse den Første. Tilsidst falder Damen ogsaa paa Knæ og sukker efter en ny Herre, og saa fremdeles. Her blev baade Kraft og jeg tagne ud, og vi arme Stympere maatte dandse Saltarello, men gjorde naturligviis nogle fortvivlede Fagter, eller gav, rettere sagt, vor egen Kejtethed til Priis, hvilket blev meget godt optaget. Saa endte Ballet, og da det regnede, kjørte vi atter derfra med vor unge Veninde og hendes Moder. Den Første sagde, at hun og de andre unge Damer helst vilde have dandset til Daggry, men Mødrene — paa hendes egen nær — var ikke gode mod deres Døtre, og de italienske Herrer var ikke saa lette til Beens og saa udholdende som vi. — Men er jeg ikke Lykkens Yndling? Læssøe og Thielemann, som har været her i mange Aar, har aldrig seet noget Sligt, og Molbech, der kommer omkring hos Familierne og taler flydende Italiensk, var ikke lidt misundelig. — Og nu paa Bal imorgen igjen! — Ak — Alberini kommer der ikke og dandser Tarantella og Saltarello for os, og det er maaskee galt at svække det kunstneriske Indtryk med noget s. 247 mere Almindeligt. Dog det gjælder jo Nationens Ære — vi maa ikke svingte.

Idag er det atter Carneval og Søleføre. Jeg venter mig intet deraf. Imidlertid skal jeg dog see lidt derpaa. Derfor — Farvel, og kjærlig Hilsen til jer alle.

Eders
Christian.